

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **JUDr. V. B.**, proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 16, Praha 1, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem, se sídlem Školská 12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti výroku II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2011, č. j. 10 A 275/2011 - 77,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 25. 3. 2011, sp. zn. K 102/2008, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 1. 11. 2010, sp. zn. K 102/2008. Uvedeným rozhodnutím bylo shledáno, že žalobce porušil § 16 odst. 1, 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst., 1, čl. 9 odst. 1, 4 Pravidel profesionální etiky, a za toto kárné provinění, jakož i za kárná provinění, kterými byl žalobce uznán vinným rozhodnutím kárného senátu ze dne 12. 10. 2009, sp. zn. K 102/2009, ve spojení s rozhodnutím odvolacího kárného senátu ze dne 23. 4. 2010, bylo žalobci uloženo kárné opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů a stanovena povinnost zaplatit žalované částku 3000 Kč jako náhradu nákladů kárného řízení.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2011, č. j. 10 A 275/2011 - 77, bylo žalobci přiznáno osvobození od soudních poplatků a dále soud odmítl žalobu směřující proti uvedenému rozhodnutí žalované a rozhodl o tom, že žádný z účastníků

nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud v odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze prominout zmeškání lhůty pro podání žaloby. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. pak lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, jenž se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. V dané věci nebylo sporu o tom, že žalobci bylo rozhodnutí o odvolání doručeno dne 14. 4. 2011, proto lhůta pro podání žaloby uplynula dne 14. 6. 2011. Jelikož se nejednalo o den uvedený v § 40 odst. 3 s. ř. s., tedy o sobotu, neděli nebo svátek, lhůta skončila uplynutím dne (14.), který určil její počátek. Žalobce však podal žalobu k poštovní přepravě teprve dne 15. 6. 2011, tedy až po marném uplynutí lhůty stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Proto soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“), jenž má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů k výkonu advokacie, namítl, že mu žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno ve čtvrtek dne 14. 4. 2011 a podle poučení mohl napadnout toto rozhodnutí žalobou do dvou měsíců od jeho doručení. Podle stěžovatele tedy lhůta končila „za dva měsíce ve čtvrtek“, když čtvrtek dne 14. 6. 2011 (den 14. 6. 2011 však nebyl čtvrtek, nýbrž úterý - pozn. Nejvyššího správního soudu) se shoduje se dnem, jenž je pojmenován jako čtvrtek, což byl den, který určil počátek lhůty, tzn. 14. 4. 2011. Lhůta k podání žaloby tedy končila ve čtvrtek dne 16. 6. 2011, přičemž žaloba byla podána ve středu dne 15. 6. 2011, tedy ještě před uplynutím lhůty pro podání žaloby. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby výrok II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2011, č. j. 10 A 275/2001 - 77, o odmítnutí žaloby byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla odmítnutí kasační stížnosti, neboť ta byla podána opožděně. Dále se žalovaná ztotožnila s právním názorem na počítání lhůt pro podání žaloby, jak jej provedl Městský soud v Praze. Dále uvedla, že stěžovatel podal návrh na obnovu řízení, jenž byl rozhodnutím kárného senátu ze dne 6. 1. 2012 zamítnut. V současné době probíhá řízení o odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou včasnosti podané kasační stížnosti. Stěžovateli bylo usnesení Městského soudu v Praze doručeno do vlastních rukou v pondělí dne 12. 12. 2011. Lhůta pro podání kasační stížnosti začala běžet v úterý dne 13. 12. 2011 a poslední den lhůty připadl na pondělí dne 26. 12. 2011. Jelikož je však tento den svátkem, skončila lhůta pro podání kasační stížnosti v souladu s § 40 odst. 3 s. ř. s. následující pracovní den, tedy v úterý dne 27. 12. 2011. Pokud tedy stěžovatel podal

kasační stížnost k poštovní přepravě dne 27. 12. 2011, je takto podaná kasační stížnost včasná.

Kasační stížnost je tedy přípustná a včasná, není však důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že Městský soud v Praze provedl nesprávný výpočet lhůty pro podání žaloby, a proto byla jeho žaloba nesprávně odmítnuta jako opožděná podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel tedy uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož je možné podat kasační stížnost pro nezákonnost rozhodnutí, jímž byla žaloba odmítnuta nebo řízení zastaveno.

V souzené věci nejsou skutkové okolnosti sporné. Stěžovateli bylo rozhodnutí žalované o odvolání doručeno ve čtvrtek dne 14. 4. 2011, jak vyplývá z jeho tvrzení i z fotokopie doručenky založené na čl. 67 spisu Městského soudu v Praze. Žalobu podal stěžovatel k poštovní přepravě dne 15. 6. 2011. Městský soud v Praze žalobu odmítl jako opožděně podanou s tím, že poslední den pro podání žaloby byl den 14. 6. 2011. Městský soud v Praze při svém rozhodnutí vycházel zejména z ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. a z § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.* Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. *zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.*

Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.* Podle § 40 odst. 3 s. ř. s. *připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.*

V souzené věci bylo rozhodnutí žalované o odvolání doručeno stěžovateli ve čtvrtek dne 14. 4. 2011. Lhůta pro podání žaloby podle § 65 s. ř. s. je lhůtou dvouměsíční, tedy lhůta určená podle měsíců. Tato lhůta končí tedy tím dnem v měsíci, který se svým (číselným - pozn. soudu) označením shoduje se dnem, jenž určil její počátek. Bylo-li tedy rozhodnutí žalované doručeno stěžovateli dne 14. 4. 2011, určoval tento den počátek dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, lhůta začala běžet v den následující, tedy v pátek dne 15. 6. 2011 a skončila v úterý dne 14. 6. 2011, tedy v den, který se číselně shodoval se dnem, který určil počátek běhu lhůty. Tento způsob počítání lhůt je konzistentní napříč právním řádem - k tomu srov. např. § 40 odst. 1 písm. b) správního řádu, § 57 odst. 2 občanského soudního řádu, § 122 odst. 2 občanského zákoníku. Počítání lhůt podle označení dnů v týdnu je možné pouze při počítání lhůt podle týdnů - např. při počítání dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti podle § 106 odst. 2 s. ř. s. Soud tedy nemohl v případě počítání lhůty podle měsíců akceptovat výklad stěžovatele o tom, že lhůta pro podání správní žaloby skončila ve čtvrtek dne 16. 6. 2011.

Závěry Nejvyššího správního soudu sdílí i odborná literatura, která uvádí: „*Žaloba proti správnímu rozhodnutí musí být podle § 72 odst. 1 podána do dvou měsíců po doručení*

(zjednodušeně řečeno) rozhodnutí správního orgánu žalobci, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Skutečností určující počátek této lhůty je proto den doručení správního rozhodnutí žalobci, např. den 16. 7. Lhůta k podání žaloby pak počne svůj běh následujícího dne po doručení, tj. 17. 7., a končí, protože jde o lhůtu určenou podle měsíců (dvouměsíční), dnem, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty, tedy dnem 16. 9., za předpokladu, že uvedený den je dnem pracovním." (in: Vopálka, V., Mikule, V., Šimůnková, V., Šolín, M.: Soudní řád správní, Komentář, 1. Vydání, C. H. Beck, Praha 2004, komentář k § 40, bod 6).

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že za situace, kdy rozhodnutí žalované o odvolání bylo stěžovateli doručeno dne 14. 4. 2011 a ten podal žalobu k poštovní přepravě ve středu dne 15. 6. 2011, ačkoliv posledním dnem lhůty pro podání žaloby bylo úterý dne 14. 6. 2011, rozhodl Městský soud v Praze správně, pokud žalobu odmítl jako opožděně podanou. Námitky stěžovatele tyto správné závěry nijak nevyvrací.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně
v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Za účelně vynaložené náklady žalované přitom nelze považovat odměnu a hotové výdaje jejího zástupce z řad advokátů, neboť Česká advokátní komora jako orgán veřejné moci disponuje na svěřeném úseku veřejné správy dostatečnými znalostmi a zkušenostmi, pro něž musí být schopna kvalifikovaně hájit svůj veřejně mocenských akt v soudním řízení správním, včetně vyjádření ke kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publikovaný pod č. 1260/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu